

Το Σημείωμα της Σύνταξης

Σας καλωσορίζουμε στο τέταρτο τεύχος του περιοδικού ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΝ, το οποίο ωστόσο είναι το έκτο από όταν ξεκινήσαμε αυτή την προσπάθεια με το ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟΝ. Συνεχίζουμε το έργο που αρχίσαμε πριν από πέντε περίπου χρόνια, πιστεύοντας πως προσφέρουμε κάποια προστιθέμενη αξία στα ζητήματα της στρατιωτικής στρατηγικής, που εκτιμούμε ότι δεν καλύπτονται επαρκώς στη δημόσια συζήτηση και όχι μόνο

Στο παρόν τεύχος έχουμε δύο επετειακά αφιερώματα, ένα για τα 100 χρόνια από το τέλος της επικής εκστρατείας του Ελληνικού Στρατού στη Μικρά Ασία και το άλλο για τα για τα 70 χρόνια από την είσοδο της Ελλάδας και της Τουρκίας στο ΝΑΤΟ. Από τα τρία άρθρα του πρώτου αφιερώματος, το πρώτο χρησιμοποιεί την ιδέα του σημείου κορύφωσης του Κλαούζεβιτς και πραγματεύεται την επίδραση της υπέρβασης του σημείου κορύφωσης της επίθεσης στο τελικό αποτέλεσμα μιας εκστρατείας. Επιλέγοντας ως μελέτη περίπτωσης τις στρατιωτικές επιχειρήσεις στη Μικρά Ασία, την περίοδο Μαρτίου-Αυγούστου 1921, διερευνά εάν και σε ποιο βαθμό η υπέρβαση του σημείου κορύφωσης της Ελληνικής επίθεσης οδήγησε στην αποδιάρθρωση της Ελληνικής στρατιωτικής στρατηγικής. Το δεύτερο άρθρο εξετάζει τις επιχειρησιακές παραμέτρους που επέδρασαν στην τελική φάση των επιχειρήσεων στη Μικρά Ασία και οδήγησαν στην αποτυχία του ελληνικού εγχειρήματος.

Το τρίτο άρθρο, το οποίο είναι και το εκτενέστερο, είναι πρωτότυπο και στηρίζεται σε αρχειακή έρευνα. Εξετάζει διεξοδικά την επιτελική εκπαίδευση και την ανώτερη στρατιωτική μόρφωση στον Ελληνικό Στρατό, από τον δέκατο ένατο αιώνα μέχρι τη Μικρασιατική Εκστρατεία. Η Ελλάδα καθυστέρησε στη δημιουργία στρατού ικανού να αναλάβει μεγάλης κλίμακας επιχειρήσεις, με αποτέλεσμα να διεξάγει τους πολέμους της κρίσιμης δεκαετίας 1912-22 με ηγεσία χωρίς επαρκή ανώτερη στρατιωτική μόρφωση, σε αντίθεση με την Τουρκία. Έγιναν διάφορες προσπάθειες δημιουργίας σώματος επιτελών, οι οποίες ωστόσο αποδείχθηκαν αποσπασματικές και αναποτελεσματικές.

Τα υπόλοιπα δύο άρθρα ανήκουν στο επετειακό αφιέρωμα για τα 70 χρόνια από την είσοδο της Ελλάδας και της Τουρκίας στην Ατλαντική Συμμαχία, γεγονός μεγάλης σημασίας και για τις δύο χώρες. Το τέταρτο, εξετάζει τα αμυντικά προβλήματα της πρώτης δεκαετίας από την ένταξη της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ. Η μεταπολεμική σύζευξη των ιστορικών επιδιώξεων των γειτόνων σλαβικών κρατών με την κομμουνιστική ιδεολογία και την ψυχροπολεμική ατμόσφαιρα, καθιστούσαν την εκ του «βορρά απειλή» πολύ ανησυχητική. Η ελληνική ένταξη στην Ατλαντική Συμμαχία, το 1952, προσέφερε τις αγωνιωδώς επιζητούμενες από την Αθήνα συμβατικές εγγυήσεις ασφαλείας. Ωστόσο, το αμυντικό πρόβλημα της Ελλάδος δεν επιλύθηκε πλήρως με την ένταξη, ενώ χρειάστηκε η συνεχής διάθεση πολύτιμων και δυσεύρετων εθνικών οικονομικών πόρων για τη συντήρηση του ευμεγέθους, για τα ελληνικά δεδομένα, στρατεύματος.

Το πέμπτο και τελευταίο άρθρο του τεύχους, διερευνά την επίδραση που άσκησε η συμμετοχή της Τουρκίας στον πόλεμο της Κορέας, στην είσοδό της στο ΝΑΤΟ. Η μελέτη της στρατιωτικής ιστορίας δεν επιβεβαιώνει τον «θρύλο του Τούρκου στρατιώτη», ο οποίος δημιουργήθηκε από τη συμμετοχή του στον πόλεμο της Κορέας, περισσότερο για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας και στρατηγικής επικοινωνίας. Η Ελλάδα και η Τουρκία, εκτιμά ο συγγραφέας, ότι εντάχθηκαν στο ΝΑΤΟ κυρίως λόγω των γεωπολιτικών

συνειρμών που προκάλεσε ο Πόλεμος της Κορέας στις Ηνωμένες Πολιτείες, ως προς τις βλέψεις και στόχους του κομμουνιστικού μπλοκ στην ευρασιατική ήπειρο.

Στο εξώφυλλο και στην ιστοσελίδα του περιοδικού συνεχίζουμε τη συνήθεια που εγκαινιάσαμε από το πρώτο τεύχος, να προβάλλουμε δηλαδή έργα τέχνης που αντλούν τη θεματολογία τους από τον πόλεμο. Στο παρόν τεύχος προβάλλουμε κυρίως έργα εμπνευσμένα από τη Μικρασιατική Εκστρατεία και την παρουσία του Ελληνισμού στη Μικρά Ασία.

Σας καλωσορίζουμε στο έκτο τεύχος του περιοδικού μας και σας ευχόμαστε καλή ανάγνωση!

Ελπίζουμε με κάθε τεύχος να κερδίζουμε και νέους αναγνώστες.

Παναγιώτης Γκαρτζονίκας